

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ,
ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΛΙΜΑΤΙΚΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ
ΤΜΗΜΑ Δ.Δ.& Ε.Ε.

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

Στο Σχέδιο Νόμου: «ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΟΥ ΘΑΛΑΣΣΙΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ-ΕΝΑΡΜΟΝΙΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΟΔΗΓΙΑ 2008/56/ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ 17^{ΗΣ} ΙΟΥΝΙΟΥ 2008»

Ι. ΓΕΝΙΚΑ

Οι σύγχρονες τάσεις σχεδιασμού και διαμόρφωσης της πολιτικής περιβάλλοντος και των άλλων πολιτικών σε εθνικό και κοινοτικό επίπεδο, καθώς και η ανάγκη αποτελεσματικής άσκησης των πολιτικών αυτών δημιουργούν νέους προσανατολισμούς και επιβάλλουν εμπειριστατωμένη αντιμετώπιση και τεκμηριωμένη ανάλυση των σύγχρονων προβλημάτων που έχουν επίπτωση στην ποιότητα της ζωής. Τα προβλήματα αυτά είναι όλο και περισσότερο αλληλένδετα μεταξύ τους και αυτό επηρεάζει τον τρόπο με τον οποίο σχεδιάζονται, διαμορφώνονται και ασκούνται οι νέες πολιτικές.

Το θαλάσσιο περιβάλλον αποτελεί πολύτιμη κληρονομιά που πρέπει να προστατεύεται, να διαφυλάσσεται και, εφόσον είναι εφικτό, να αποκαθίσταται ώστε τελικά να διατηρείται η βιοποικιλότητα και να εξασφαλίζεται η πολυμορφία και η δυναμική του.

Ωστόσο σήμερα το θαλάσσιο περιβάλλον αντιμετωπίζει σειρά απειλών που ενδέχεται να προκαλέσουν μη αναστρέψιμες και δυσανάλογες μεταβολές στα θαλάσσια οικοσυστήματα, με ευρύτατες οικονομικές και κοινωνικές επιπτώσεις. Στις απειλές αυτές περιλαμβάνονται οι επιπτώσεις της αλλαγής του κλίματος, ο αντίκτυπος στην αλιεία, οι πετρελαιοκηλίδες, ο ευτροφισμός, η ρύπανση από απορρίψεις επικίνδυνων ουσιών. Ιδίως όμως η αλλαγή του κλίματος και οι αλιευτικές δραστηριότητες αποτελούν δύο από τις πλέον σημαντικές πιέσεις που ασκούνται στο θαλάσσιο περιβάλλον.

Μεταξύ των επιπλέον δυσκολιών συγκαταλέγονται οι θεσμικοί φραγμοί που παρεμποδίζουν τη βελτίωση της προστασίας του θαλασσίου περιβάλλοντος στην Ευρώπη καθώς και σοβαρά κενά στους τομείς της πληροφόρησης και των γνώσεων. Η παρατηρούμενη υποβάθμιση του θαλασσίου περιβάλλοντος και η αντίστοιχη απώλεια οικολογικού κεφαλαίου θέτει σε κίνδυνο την παραγωγή πλούτου και τη δημιουργία ευκαιριών απασχόλησης από τις θάλασσες.

Το θαλάσσιο περιβάλλον δεν ακολουθεί τα υφιστάμενα γεωπολιτικά σύνορα. Είναι ως εκ φύσεως διασυνοριακό και κατά συνέπεια απαιτεί συνεργασία και κοινές αρχές. Με αυτές τις συνθήκες, είναι καταδικασμένη κάθε προσπάθεια να αντιμετωπισθεί το θαλάσσιο περιβάλλον αποκλειστικά και μόνο σε εθνικό επίπεδο.

Τα κράτη που γειτονεύουν με κάποια θαλάσσια περιοχή θα μπορούσαν να καταλήξουν σε διαφορετικά συμπεράσματα όσον αφορά τις προσεγγίσεις, τις διαγνώσεις και τα προγράμματα των μέτρων που θα πρέπει να διαμορφωθούν, ανεξάρτητα από την ενότητα των θαλάσσιων οικοσυστημάτων. Τα κράτη μπορεί να κινηθούν προς διαφορετικές ή ακόμη και αντιφατικές κατευθύνσεις, με διαφορετικές προθεσμίες για την ανάληψη της επιβεβλημένης δράσης, με συνέπεια η προστασία του θαλάσσιου περιβάλλοντος να αποδειχθεί αναποτελεσματική. Το αποτέλεσμα θα μπορούσε να είναι να μην επιτευχθεί καμία βελτίωση του θαλάσσιου περιβάλλοντος.

Κατά καιρούς έχουν θεσπισθεί, διάφορα μέτρα, στο πλαίσιο άσκησης τομεακών πολιτικών, τόσο σε επίπεδο κοινοτικό όσο και σε εθνικό επίπεδο, με στόχο τον έλεγχο των δυσμενών επιπτώσεων στο θαλάσσιο περιβάλλον. Ωστόσο τα μέτρα αυτά, λόγω του διάσπαρτου και αποσπασματικού τους χαρακτήρα, αποδείχθηκε ότι δεν επαρκούν για ουσιαστική και αποτελεσματική προστασία.

Αν και πολλά από τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχουν αναπτύξει εθνικά μέτρα για την προστασία του θαλάσσιου περιβάλλοντος και συνεργάζονται ενεργώς στο πλαίσιο των αντιστοίχων διεθνών συμφωνιών, η επίτευξη προόδου έχει παρεμποδιστεί επειδή τα εθνικά μέτρα δεν επηρεάζουν τις δραστηριότητες άλλων χωρών που συνορεύουν με αυτά σε κάποια θαλάσσια περιοχή καθώς και επειδή η διεθνής συνεργασία, ιδίως στο πλαίσιο των περιφερειακών θαλάσσιων συμβάσεων, οδήγησε σε διφορούμενα αποτελέσματα λόγω της έλλειψης μηχανισμών επιβολής και ελέγχου της αντίστοιχης νομοθεσίας εκ μέρους των ως άνω οργανισμών.

Έτσι η επιτακτική ανάγκη για μια συνολική και ολοκληρωμένη πολιτική η οποία να εστιάζεται στην προστασία θαλάσσιου περιβάλλοντος, οδήγησε στην υιοθέτηση της οδηγίας 2008/56/ΕΚ.

Η οδηγία 2008/56/ΕΚ αφορά αποκλειστικά και μόνο αυτό που δεν μπορούν να επιτύχουν ικανοποιητικά τα κράτη μέλη χωριστά, δηλαδή την καθιέρωση ενιαίου πλαισίου για ολόκληρη την ΕΕ, μέσω του οποίου να είναι δυνατή η αποτελεσματικότερη προστασία του θαλάσσιου περιβάλλοντος.

Γενικός στόχος της θέσπισης αυτής της οδηγίας είναι η προαγωγή της αειφόρου χρήσης των θαλασσών και η διατήρηση των θαλάσσιων οικοσυστημάτων.

Το υψηλό επίπεδο προστασίας που παρέχει στο θαλάσσιο περιβάλλον η κοινοτική οδηγία είναι καθοριστικής σημασίας για να εξασφαλισθεί η πλήρης αξιοποίηση του οικονομικού και κοινωνικού δυναμικού των θαλασσών. Παράλληλα η οδηγία συνεισφέρει σημαντικά στην ναυτιλιακή πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με την πλήρη αξιοποίηση του υφιστάμενου δυναμικού για την ανάπτυξη θαλάσσιων δραστηριοτήτων με περιβαλλοντικά βιώσιμες μεθόδους.

Με την οδηγία καθιερώνεται ένα κοινό πλαίσιο για την ΕΕ εντός του οποίου είναι δυνατή η αντιμετώπιση των κοινών προκλήσεων θεσπίζοντας παράλληλα κοινές αρχές και προσεγγίσεις για την προστασία του θαλάσσιου περιβάλλοντος.

Αφήνονται μεγάλα περιθώρια για τη λήψη αποφάσεων σε εθνικό επίπεδο, καθώς και για τον περιφερειακό συντονισμό. Η θέσπιση περιβαλλοντικών στόχων σε περιφερειακό επίπεδο και ο σχεδιασμός και η υλοποίηση των απαιτούμενων μέτρων για την επίτευξη των ως άνω στόχων και, ως εκ τούτου, της ικανοποιητικής περιβαλλοντικής κατάστασης του

θαλάσσιου περιβάλλοντος για κάθε θαλάσσια περιφέρεια, επαφίεται στο καθεστώς κυριαρχίας και δικαιοδοσίας των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Στόχος της οδηγίας -πλαίσιο για τη θαλάσσια στρατηγική είναι να αποκατασταθεί η οικολογική υγεία των θαλασσών της Ευρώπης επιτυγχάνοντας και διατηρώντας την «καλή περιβαλλοντική τους κατάσταση» ως το 2021. Δεδομένων των διαφορών όσον αφορά τις συνθήκες και τα προβλήματα του θαλάσσιου περιβάλλοντος στην Ευρωπαϊκή Ένωση, καθιερώνονται συγκεκριμένες θαλάσσιες ευρωπαϊκές περιφέρειες βάσει γεωγραφικών και περιβαλλοντικών κριτηρίων. Έτσι εξασφαλίζεται ένα ολοκληρωμένο πολιτικό πλαίσιο στο οποίο λαμβάνονται υπόψη όλες οι πιέσεις και οι επιπτώσεις ενώ παράλληλα καθορίζονται σαφείς και επιχειρησιακές δράσεις με στόχο την αποτελεσματικότερη προστασία του θαλάσσιου περιβάλλοντος..

Η οδηγία για τη θαλάσσια στρατηγική καλύπτεται από το έκτο πρόγραμμα δράσης για το περιβάλλον που εγκρίθηκε το 2002 και αποτελεί τον περιβαλλοντικό πυλώνα της θαλάσσιας πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΒΑΣΙΚΟΙ ΑΞΟΝΕΣ ΠΟΥ ΔΙΑΠΕΡΝΟΥΝ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με το προωθούμενο νομοσχέδιο ενσωματώνεται στην εθνική έννομη τάξη η οδηγία 2008/56.

Το σχέδιο του νόμου διέπεται από την βασική διαπίστωση: ότι για τη διαμόρφωση ενιαίας πολιτικής προστασίας απαιτείται ένα σύνολο θεσμικών μέτρων και παρεμβάσεων, καθώς και οι κατάλληλες διοικητικές δομές και διαδικασίες, ώστε να ενισχυθεί ο παρεμβατικός ρόλος της Πολιτείας στην επίλυση διοικητικών δυσλειτουργιών που καθηλώνουν τη διαμόρφωση και άσκηση αποτελεσματικών πολιτικών για τη θάλασσα.

Έτσι η αποτελεσματική προστασία της θάλασσας προϋποθέτει τη διασφάλιση του αναγκαίου οριζόντιου συντονισμού των εμπλεκόμενων δημόσιων φορέων στο πλαίσιο επίτευξης των στόχων που επιβάλλει η κοινοτική Οδηγία και οι εθνικές ανάγκες.

Άλλο βασικό στοιχείο που αποτελεί και το εστιακό σημείο του νομοσχεδίου είναι η επίτευξη της καλής κατάστασης του θαλάσσιου περιβάλλοντος έως το 2021. Μέσα από κοινούς στόχους και αρχές ορίζονται θαλάσσιες περιφέρειες που αποτελούν μονάδες διαχείρισης, επιτρέποντας την αειφόρο χρήση των θαλάσσιων αγαθών και υπηρεσιών. Για κάθε θαλάσσια υποπεριοχή, καλείται η χώρα να εκπονήσει μια θαλάσσια στρατηγική προστασίας και διαχείρισης η οποία πρέπει να αντανάκλα τις συνολικές προοπτικές της αντίστοιχης θαλάσσιας υποπεριοχής. Κατά την διαμόρφωση και ανάπτυξη των θαλάσσιων στρατηγικών, είναι αναγκαία η ενεργός συνεργασία μεταξύ κρατών μελών καθώς και με τρίτες χώρες.

Η θαλάσσια στρατηγική θα κορυφωθεί με την θέσπιση και εφαρμογή προγραμμάτων μέτρων για την επίτευξη ή τη διατήρηση καλής περιβαλλοντικής κατάστασης.

Κατά την ανάπτυξη των θαλάσσιων στρατηγικών, η χώρα αναπτύσσει δραστηριότητες στο πλαίσιο των ήδη υφιστάμενων συμβάσεων για τις περιφερειακές θάλασσες –Σύμβαση της Βαρκελώνης για τη Μεσόγειο Θάλασσα, η οποία έχει κυρωθεί με το Ν. 855/1978 (Α'235), καθώς και τα Πρωτόκολλα της Σύμβασης αυτής και ειδικότερα τα Πρωτόκολλα 1,2 που

αφορούν στην πρόληψη της ρύπανσης της Μεσογείου από απορρίψεις πλοίων και αεροσκαφών και στην πρόληψη της ρύπανσης της Μεσογείου από πετρέλαιο και επιβλαβείς ουσίες και έχουν κυρωθεί με τον ίδιο νόμο (Ν. 855/1978) και τα Πρωτόκολλα 3 και 4 που αφορούν στην προστασία της Μεσογείου από τη ρύπανση από χερσαίες πηγές και στις ειδικά προστατευόμενες περιοχές της Μεσογείου και έχουν κυρωθεί με τον Ν.1634/1986 (Α'104). Στο στάδιο κύρωσης βρίσκονται ακόμα δύο Πρωτόκολλα, ένα τροποποιητικό Πρωτόκολλο σχετικά με τις ειδικά προστατευόμενες περιοχές της Μεσογείου και το Πρωτόκολλο 5, σχετικά με τη ρύπανση από την εξερεύνηση και την εκμετάλλευση της υφαλοκρηπίδας, του βυθού και του υπεδάφους της.

Η ενεργός συμμετοχή του ευρύτερου κοινού στη θέσπιση, την εφαρμογή και την επικαιροποίηση των θαλάσσιων στρατηγικών, είναι αναγκαία και διασφαλίζεται μέσα από τις ρυθμίσεις του νομοσχεδίου.

Το Υπουργείο Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής (ΥΠΕΚΑ), χαράσσει και εκφράζει εθνικά την περιβαλλοντική πολιτική η οποία αποτελεί παράγοντα αξιολόγησης των άλλων τομεακών εθνικών πολιτικών.

Για την αποτελεσματική εφαρμογή του νόμου και την υλοποίηση των στόχων και των γενικών κατευθύνσεων της οδηγίας, απαιτείται ο προσδιορισμός των αναγκαίων διοικητικών δομών, κανόνων και διαδικασιών, που θα διασφαλίσουν τον απαιτούμενο συντονισμό των πολιτικών σε όλα τα επίπεδα διακυβέρνησης. Κινητήριοι μοχλός για την υλοποίηση αυτών των στόχων είναι η συμμετοχή ενεργού και ενημερωμένου κοινού στη διαδικασία σχεδιασμού και λήψης των πολιτικών αποφάσεων.

Το νομοθέτημα αυτό αποτελεί μια σημαντική τομή στο εθνικό δίκαιο διότι για πρώτη φορά συστηματοποιούνται και ορθολογικοποιούνται δράσεις και πολιτικές για την επίτευξη αποτελεσματικής προστασίας και διαχείρισης των θαλάσσιων οικοσυστημάτων.

Εκφράζει την απαίτηση για τη διαμόρφωση μιας ενιαίας και αυτόνομης πολιτικής προστασίας της θάλασσας η οποία αποτελεί παράγοντα αξιολόγησης των άλλων τομεακών πολιτικών που δραστηριοποιούνται στη θάλασσα.

Το περιεχόμενο αυτού του νομοσχεδίου συντίθεται από τα ακόλουθα δύο μέρη:

1. Το μέρος Α', με το οποίο γίνεται ενσωμάτωση της κοινοτικής οδηγίας 2008/56/ΕΚ στο Εθνικό Δίκαιο. Αποτελείται από το Κεφάλαιο Α', στο οποίο αναφέρονται γενικές διατάξεις, το Κεφάλαιο Β' το οποίο περιλαμβάνει διατάξεις για τις θαλάσσιες στρατηγικές και τη προετοιμασία διαμόρφωσής τους, το Κεφάλαιο Γ' με το οποίο καταρτίζονται τα προγράμματα μέτρων και το Κεφάλαιο Δ' στο οποίο προβλέπονται ρυθμίσεις για την επικαιροποίηση των θαλάσσιων στρατηγικών, για την εκπόνηση εκθέσεων προς την Ευρωπαϊκή Επιτροπή και την ενημέρωση και συμμετοχή του κοινού.
2. Το μέρος Β', το οποίο περιέχει εθνικά μέτρα εφαρμογής της οδηγίας 2007/2/ΕΚ, αποτελείται από το Κεφάλαιο Α' το οποίο αναφέρεται στη σύσταση και στις αρμοδιότητες φορέων και οργάνων, το Κεφάλαιο Β', το οποίο αναφέρεται σε ειδικά

μέτρα εφαρμογής της οδηγίας 2008/56/ΕΚ και το κεφάλαιο Γ στο οποίο αναφέρονται οι τελικές διατάξεις.

Ειδικότερα επί των άρθρων του νόμου:

Άρθρο 1

Με το άρθρο αυτό προβλέπεται ότι νόμος εκδίδεται σε συμμόρφωση με την οδηγία 2008/56/ΕΚ.

ΜΕΡΟΣ Α΄ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΙΚΗΣ ΟΔΗΓΙΑΣ 2008/56/ΕΚ

Το Μέρος Α του νόμου περιλαμβάνει διατάξεις της κοινοτικής οδηγίας οι οποίες πρέπει υποχρεωτικά να ενσωματωθούν στο εθνικό δίκαιο κατά τρόπο ώστε να διασφαλίζεται και να ελέγχεται η ορθή και πλήρης συμμόρφωση με αυτές.

Κεφάλαιο Α΄ Γενικές διατάξεις Άρθρο 2 (άρθρο 1 οδηγίας) Σκοπός-αντικείμενο

Το άρθρο αυτό αντιστοιχεί στο άρθρο 1 της Οδηγίας. Με τις ρυθμίσεις του νόμου καθιερώνεται πλαίσιο για την ανάπτυξη θαλάσσιων στρατηγικών με στόχο την επίτευξη καλής περιβαλλοντικής κατάστασης για το θαλάσσιο περιβάλλον, το αργότερο έως το έτος 2021, καθώς και τη συνεχή προστασία, τη διαφύλαξη και την πρόληψη κάθε υποβάθμισης του εν λόγω περιβάλλοντος.

Άρθρο 3 (άρθρο 2 οδηγίας)

Πεδίο εφαρμογής

Ο νόμος ισχύει για όλα τα θαλάσσια ύδατα στην θαλάσσια πλευρά της γραμμής βάσης από την οποία υπολογίζονται τα χωρικά ύδατα, μέχρι τα όρια της περιοχής που καλύπτει η εθνική κυριαρχία ή η δικαιοδοσία της χώρας συμπεριλαμβανομένου της υφαλοκρηπίδας, του βυθού των ως άνω υδάτων και του υπεδάφους. Δεν εφαρμόζεται ο νόμος σε δραστηριότητες με αποκλειστικό σκοπό την εθνική άμυνα ή εθνική ασφάλεια, ωστόσο και στην περίπτωση αυτή πρέπει να επιδιώκεται ώστε οι σχετικές δράσεις να είναι συμβατές με τους στόχους του νόμου.

Άρθρο 4 (άρθρο 3 οδηγίας)

Ορισμοί

Το άρθρο αυτό αποβλέπει στον καθορισμό του περιεχομένου των βασικών όρων που διέπουν το νόμο, «θαλάσσια ύδατα», "θαλάσσια περιοχή", "θαλάσσια στρατηγική", "οικολογική κατάσταση", "καλή περιβαλλοντική κατάσταση", "κριτήρια", περιβαλλοντικός στόχος", Ρύπανση", "περιφερειακή συνεργασία", "περιφερειακή σύμβαση». Οι έννοιες των όρων καθορίζονται με κριτήριο την επιστημονική ακρίβεια και πληρότητα και σύμφωνα με το κοινοτικό κεκτημένο και η διατύπωσή τους επηρεάζει τις κατευθύνσεις ερμηνείας του νόμου.

Άρθρο 5 (άρθρο 4 οδηγίας)

Θαλάσσιες περιοχές και υποπεριοχές

Η αρμόδια αρχή σε εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από το νόμο , λαμβάνει υπόψη ότι τα θαλάσσια ύδατα αποτελούν συστατικό στοιχείο της περιοχής της Μεσογείου Θαλάσσης.

Σύμφωνα με τη δεύτερη παράγραφο του άρθρου, παρέχεται η δυνατότητα στην αρμόδια αρχή, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιομορφίες κάποιας επιμέρους περιοχής, να καθορίζει υποδιαιρέσεις των θαλάσσιων υδάτων που μνημονεύονται στην παράγραφο 1. Ο καθορισμός των υποδιαιρέσεων γίνεται με τη διαδικασία και τους όρους που προβλέπονται στο άρθρο 20. Η οριοθέτηση των υποδιαιρέσεων πρέπει να συμφωνεί προς τις κατωτέρω θαλάσσιες υποπεριοχές της Μεσογείου Θαλάσσης:

(i) στο Ιόνιο Πέλαγος, τα θαλάσσια ύδατα που καλύπτονται από την κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία της Ελλάδας

(ii) στο Αιγαίο Πέλαγος, τα θαλάσσια ύδατα που καλύπτονται από την κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία της Ελλάδας

Στην περίπτωση αυτή η αρμόδια αρχή οφείλει να ενημερώνει εφαρμογή την Ευρωπαϊκή Επιτροπή και έχει τη δυνατότητα, μετά την αρχική αξιολόγηση που προβλέπεται στο άρθρο 6 (παρ.2), να επανεξετάζει αυτές τις υποδιαιρέσεις και να τις τροποποιεί με απόφαση του Υπουργού ΠΕΚΑ, όπως ειδικότερα προβλέπεται στο άρθρο 20 του νόμου.

Άρθρο 6 (άρθρο 5 οδηγίας)

Θαλάσσιες στρατηγικές

Η αρμόδια αρχή καταστρώνει, όσον αφορά την αντίστοιχη θαλάσσια υποπεριοχή, θαλάσσια στρατηγική για τα θαλάσσια ύδατα σύμφωνα με το κατωτέρω σχέδιο δράσης το οποίο πρέπει να υλοποιηθεί μέσα σε αυστηρά καθορισμένα χρονοδιαγράμματα:

(α) Προετοιμασία:

(i) αρχική εκτίμηση, της επικρατούσας περιβαλλοντικής κατάστασης των αντιστοίχων υδάτων και των περιβαλλοντικών επιπτώσεων των ανθρώπινων δραστηριοτήτων που αναπτύσσονται σε αυτά σύμφωνα με το άρθρο 8

(ii) καθορισμός, της καλής περιβαλλοντικής κατάστασης των αντιστοίχων υδάτων, σύμφωνα με το άρθρο 9 παράγραφος 1

(iii) θέσπιση, σειράς περιβαλλοντικών στόχων, σύμφωνα με το άρθρο 10 παράγραφος 1

(iv) θέσπιση και υλοποίηση, προγράμματος παρακολούθησης για τη συνεχή αξιολόγηση και την τακτική επικαιροποίηση των στόχων σύμφωνα με το άρθρο 11 παράγραφος 1

(β) Προγράμματα μέτρων:

(i) κατάρτιση, το αργότερο έως το 2016, προγράμματος μέτρων με στόχο την επίτευξη καλής περιβαλλοντικής κατάστασης σύμφωνα με το άρθρο 12 παράγραφοι 1, 2 και 3

(ii) έναρξη της επιχειρησιακής λειτουργίας του προγράμματος που προβλέπεται στο στοιχείο (i) το αργότερο έως το 2018 σύμφωνα με το άρθρο 12 παράγραφος 6.

Λόγω του διασυνοριακού χαρακτήρα του θαλάσσιου περιβάλλοντος, η αρμόδια εθνική αρχή πρέπει να συνεργάζεται με την αντίστοιχη του κράτους μέλους για μια συντονισμένη εκπόνηση θαλάσσιων στρατηγικών σε κάθε θαλάσσια υποπεριοχή. Δεδομένου ότι η χώρα μοιράζεται τις θαλάσσιες υποπεριοχές τόσο με άλλα κράτη μέλη όσο και με τρίτες χώρες, θα πρέπει να καταβληθεί κάθε δυνατή προσπάθεια για στενό συντονισμό με όλα τα άλλα εμπλεκόμενα κράτη μέλη και τρίτες χώρες. Για το συντονισμό αυτόν, θα πρέπει, όταν αυτό είναι πρακτικώς εφικτό και πρόσφορο, να αξιοποιούνται οι θεσμικές δομές που υφίστανται στις θαλάσσιες υποπεριοχές και ειδικότερα οι περιφερειακές συμβάσεις για τις θάλασσες, (Σύμβαση της Βαρκελώνης και τα Πρωτόκολλά της), όπως ορίζονται στο άρθρο 4 (παρ.10) του νόμου και ενδεχομένως άλλες διμερείς ή πολυμερείς συμφωνίες.

Σε περίπτωση που η χώρα έχει σύνορα με άλλο κράτος μέλος μέσα στην ίδια θαλάσσια υποπεριοχή, όπου η κατάσταση της θάλασσας είναι τόσο κρίσιμη ώστε να απαιτείται επείγουσα δράση, θα πρέπει τα ενδιαφερόμενα μέρη να προσπαθούν να συμφωνήσουν ένα σχέδιο δράσης για την επίτευξη της έναρξης λειτουργίας των προγραμμάτων μέτρων

Άρθρο 7 (άρθρο 6 οδηγίας)

Περιφερειακή συνεργασία

Στο άρθρο αυτό προβλέπεται ότι σε περίπτωση που η χώρα μοιράζεται τις θαλάσσιες υποπεριοχές τόσο με άλλα κράτη μέλη όσο και με τρίτες χώρες, θα πρέπει η αρμόδια αρχή να καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια για στενό συντονισμό με όλα τα άλλα εμπλεκόμενα κράτη μέλη και τις τρίτες χώρες. Για το συντονισμό αυτόν, θα πρέπει, όταν αυτό είναι πρακτικώς εφικτό και πρόσφορο, να αξιοποιούνται οι θεσμικές δομές που υφίστανται στις θαλάσσιες υποπεριοχές, και ειδικότερα οι περιφερειακές συμβάσεις για τις θάλασσες και οι σχετικές συμφωνίες.

Επιπλέον των ανωτέρω περιφερειακών συμβάσεων πρέπει επίσης να εφαρμόζονται :

α) οι διατάξεις της διεθνούς σύμβασης του Ο.Η.Ε για το Δίκαιο της θάλασσας, που κυρώθηκε με το ν. 2321/1995, η οποία εκτός των άλλων περιλαμβάνει γενικές υποχρεώσεις ώστε να εξασφαλίζεται ότι οι δραστηριότητες στην επικράτεια ή υπό τον έλεγχο ενός μέρους δεν προκαλούν ζημία πέραν των θαλάσσιων υδάτων του, και να αποφεύγεται η μετατόπιση

ζημιών ή κινδύνων από μία περιοχή σε άλλη, ή η μετατροπή ενός είδους ρύπανσης σε άλλο και

β) η Σύμβαση του Ρίο για τη Βιοποικιλότητα, που κυρώθηκε με το ν. 2204/1994, όσον αφορά την ανάσχεση της απώλειας της βιοποικιλότητας, εξασφαλίζοντας τη διατήρηση και αειφόρο χρήση της θαλάσσιας βιοποικιλότητας.

Άρθρο 8 (άρθρο 8 οδηγίας)

Αξιολόγηση

Με το άρθρο αυτό προβλέπεται ως πρώτο βήμα στην προπαρασκευή προγραμμάτων μέτρων, η ευθύνη που έχει η αρμόδια αρχή ώστε σε κάθε θαλάσσια υποπεριοχή να διενεργεί α) ανάλυση των γνωρισμάτων ή των χαρακτηριστικών καθώς και των πιέσεων και των επιπτώσεων στα θαλάσσια νερά, εντοπίζοντας τις σημαντικότερες εξ αυτών, και β) οικονομική και κοινωνική ανάλυση της χρήσης τους καθώς και του κόστους της υποβάθμισης του θαλάσσιου περιβάλλοντος.

Οι αναλύσεις που διενεργούνται στο πλαίσιο εφαρμογής αυτού του άρθρου πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τα στοιχεία των αναλύσεων που αφορούν τα παράκτια, μεταβατικά και εγχώρια ύδατα τα οποία καλύπτονται από τις διατάξεις του ν.3199/2003 και του Π.Δ.51/2007, ώστε να προκύπτει μια συνολική εκτίμηση της κατάστασης του θαλάσσιου περιβάλλοντος

Άρθρο 9 (άρθρο 9 οδηγίας)

Καθορισμός της καλής περιβαλλοντικής κατάστασης

Με βάση τις αναλύσεις που διενεργούνται σύμφωνα με το άρθρο 8 παράγραφος 1, προβλέπεται ότι η αρμόδια αρχή ορίζει για τα θαλάσσια νερά μια δέσμη χαρακτηριστικών ιδιοτήτων της καλής περιβαλλοντικής κατάστασης. Προς τούτο, θα πρέπει να προβλεφθεί η ανάπτυξη κριτηρίων και μεθοδολογικών προτύπων ώστε να εξασφαλίζεται συνέπεια και να είναι δυνατή η σύγκριση μεταξύ θαλάσσιων υποπεριοχών για να διαπιστωθεί η έκταση στην οποία επιτυγχάνεται καλή περιβαλλοντική κατάσταση. Αυτά θα πρέπει να αναπτυχθούν με τη συμμετοχή όλων των ενδιαφερομένων μερών.

Άρθρο 10
(άρθρο 10 οδηγίας)

Καθορισμός περιβαλλοντικών στόχων

Εφαρμόζοντας, για τη διαχείριση των ανθρώπινων δραστηριοτήτων, μια προσέγγιση βασισμένη στο οικοσύστημα, και παράλληλα επιτρέποντας την αειφόρο χρήση θαλάσσιων αγαθών και υπηρεσιών, δίδεται προτεραιότητα στην καλή περιβαλλοντική κατάσταση του θαλάσσιου περιβάλλοντος, στη συνέχιση της προστασίας και της διαφύλαξης και στην πρόληψη της υποβάθμισής του.

Στο πλαίσιο αυτό μετά την αρχική αξιολόγηση το επόμενο βήμα για την επίτευξη της καλής περιβαλλοντικής κατάστασης είναι η θέσπιση περιβαλλοντικών στόχων και προγραμμάτων παρακολούθησης για συνεχή αξιολόγηση, που να επιτρέπουν την τακτική αξιολόγηση των αντίστοιχων θαλάσσιων υδάτων.

Κατά την εκπόνηση των εν λόγω στόχων και δεικτών, λαμβάνεται υπόψη η συνεχιζόμενη εφαρμογή των ήδη υφιστάμενων περιβαλλοντικών στόχων που έχουν οριστεί σε εθνικό, κοινοτικό ή διεθνές επίπεδο όσον αφορά τα εν λόγω ύδατα.

Άρθρο 11
(άρθρο 11 οδηγίας)

Πρόγραμμα παρακολούθησης

Η αρμόδια αρχή διαμορφώνει και υλοποιεί συντονισμένα προγράμματα παρακολούθησης για τη συνεχή εκτίμηση της περιβαλλοντικής κατάστασης των θαλάσσιων υδάτων σε συναρτήση με τους καταλόγους που περιέχονται στα παραρτήματα III και IV και σε σχέση με τους περιβαλλοντικούς στόχους που θεσπίζονται σύμφωνα με το άρθρο 10.

Τα εν λόγω προγράμματα πρέπει να είναι συνεπή και να βασίζονται στις σχετικές διατάξεις που προβλέπονται από τη σχετική εθνική και κοινοτική νομοθεσία και ειδικότερα από την υπ. αριθ. 37338/1807/2010 ΚΥΑ «Καθορισμός μέτρων και διαδικασιών για τη διατήρηση της άγριας ορνιθοπανίδας και των οικοτόπων/ενδιαιτημάτων της, σε συμμόρφωση με τις διατάξεις της Οδηγίας 79/409/ΕΟΚ, κλπ» (Β' 1495) και την υπ. αριθ. 33318/3028/1998 ΚΥΑ «Καθορισμός μέτρων και διαδικασιών για τη διατήρηση των φυσικών οικοτόπων (ενδιαιτημάτων) καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας» (Β' 1289), όπως τροποποιήθηκε με την ΚΥΑ 14849/853 /08 (Β' 645), οι οποίες εκδόθηκαν σε συμμόρφωση με την οδηγία 92/43/ΕΟΚ, ή απορρέουν από διεθνείς συμφωνίες.

Κεφάλαιο III
Θαλάσσιες στρατηγικές: Προγράμματα μέτρων
Άρθρο 12
(άρθρο 13 οδηγίας)

Προγράμματα μέτρων

Η αρμόδια αρχή οφείλει να θεσπίσει και να εφαρμόσει προγράμματα μέτρων με σκοπό την επίτευξη ή τη διατήρηση καλής περιβαλλοντικής κατάστασης των θαλάσσιων υδάτων, τηρώντας τις ισχύουσες εθνικές και κοινοτικές απαιτήσεις που προβλέπονται ιδίως στο Ν.3199/2003 και το Π.Δ.51/2007, την υπ. Αριθ. 5673/400/1997 ΚΥΑ «Μέτρα και όροι για την επεξεργασία αστικών λυμάτων» (Β' 192) που εκδόθηκε σε συμμόρφωση με την οδηγία 91/271/ΕΟΚ και τροποποιήθηκε με την υπ. Αριθ. 19661/1982/1999 ΚΥΑ (Β' 1811) και την υπ. Αριθ. 48392/939/2002 ΚΥΑ (Β' 405), την υπ. αριθ. 8600/416/2009 ΚΥΑ (Β' 356) που εκδόθηκε σε συμμόρφωση με την οδηγία 2006/7/ΕΚ και την υπ. αριθ. 51354/2641/2010 ΚΥΑ (Β' 1909), που εκδόθηκε σε συμμόρφωση με την οδηγία 2008/105/ΕΚ ή από διεθνείς συμφωνίες και λαμβάνοντας υπόψη τις ανάγκες της εκάστοτε θαλάσσιας υποπεριοχής. Τα μέτρα αυτά θα πρέπει να σχεδιασθούν βάσει της αρχής της προφύλαξης καθώς και των αρχών σύμφωνα με τις οποίες πρέπει να αναλαμβάνεται προληπτική δράση, πρέπει να διορθώνεται η περιβαλλοντική ζημία κατά προτεραιότητα στην πηγή και ο ρυπαίνων πρέπει να πληρώνει..

Κατά την εκπόνηση των προγραμμάτων μέτρων η αρμόδια αρχή πρέπει να αποδίδει τη δέουσα σημασία στην αειφόρο ανάπτυξη και ιδίως στις κοινωνικές και οικονομικές επιπτώσεις των υπό μελέτη μέτρων. Τα μέτρα πρέπει να είναι οικονομικώς αποδοτικά και τεχνικώς εφικτά, ενώ παράλληλα πρέπει να διενεργούνται εκτιμήσεις του αντίκτυπου, πριν από την εισαγωγή οιοδήποτε νέου μέτρου.

Άρθρο 13
(άρθρο 14 οδηγίας)

Εξαιρέσεις

Στο άρθρο αυτό προβλέπεται η περίπτωση που η χώρα αδυνατεί να επιτύχει τους περιβαλλοντικούς στόχους λόγω δράσης ή αδράνειας για την οποία δεν ευθύνεται, ή λόγω φυσικών αιτιών, ανωτέρας βίας, ή ενεργειών του για λόγους ουσιώδους δημόσιου συμφέροντος, οι οποίες θεωρήθηκαν σημαντικότερες από τις αρνητικές περιβαλλοντικές επιπτώσεις ή διότι οι φυσικές συνθήκες δεν επιτρέπουν έγκαιρη βελτίωση της κατάστασης των θαλάσσιων υδάτων. Η αρμόδια αρχή οφείλει να τεκμηριώνει την ύπαρξη τέτοιων ειδικών περιπτώσεων, να εντοπίζει την οικεία περιοχή και να λαμβάνει κατάλληλα ad hoc μέτρα για να μπορέσει να συνεχίσει την επιδίωξη των περιβαλλοντικών στόχων, να σταματήσει την επιδείνωση της κατάστασης των θαλάσσιων υδάτων και να μετριάσει τον αρνητικό αντίκτυπο στην αντίστοιχη θαλάσσια υποπεριοχή.

Στην περίπτωση αυτή, είναι σκόπιμο να εξετάζεται δεόντως η αποτελεσματικότητα των τυχόν ληφθέντων ad hoc μέτρων. Επιπλέον, όταν η αρμόδια αρχή αναφέρεται σε ενέργειες που ελήφθησαν για λόγους υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος, προβλέπεται ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή εξασφαλίζει ότι τυχόν συνακόλουθες τροποποιήσεις ή μεταβολές

του θαλάσσιου περιβάλλοντος δεν θα αποκλείουν οριστικά ή θα θέτουν σε κίνδυνο την επίτευξη της καλής περιβαλλοντικής κατάστασης στη συγκεκριμένη θαλάσσια υποπεριοχή ή στα θαλάσσια ύδατα άλλου κράτους μέλους. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή παρέχει κατευθύνσεις όσον αφορά τυχόν αναγκαίες τροποποιήσεις εάν κρίνει ότι τα προτεινόμενα μέτρα δεν είναι επαρκή ή κατάλληλα για να εξασφαλίσουν τη συνοχή των ενεργειών σε ολόκληρη τη συγκεκριμένη θαλάσσια υποπεριοχή

**Άρθρο 14
(άρθρο 15 οδηγίας)**

Συστάσεις για Κοινοτική Δράση

Όταν η αρμόδια αρχή εντοπίζει θέμα το οποίο έχει αντίκτυπο στην περιβαλλοντική κατάσταση των θαλάσσιων υδάτων και το οποίο δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με τη λήψη μέτρων σε εθνικό επίπεδο, ενημερώνει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή σχετικά και παρέχει τις απαραίτητες αποδείξεις για να τεκμηριώσει την άποψή της.

**Κεφάλαιο IV
Επικαιροποίηση, εκθέσεις και ενημέρωση του κοινού
Άρθρο 15
(άρθρο 17 οδηγίας)**

Επικαιροποίηση

Λόγω του δυναμικού χαρακτήρα των θαλάσσιων οικοσυστημάτων και των φυσικών τους διακυμάνσεων, και επειδή οι πιέσεις και οι επιπτώσεις που υφίστανται μπορεί να ποικίλλουν ανάλογα με την εξέλιξη των διαφόρων μορφών ανθρώπινης δραστηριότητας και της αλλαγής του κλίματος, είναι βασικό να αναγνωριστεί ότι ο προσδιορισμός της καλής περιβαλλοντικής κατάστασης θα πρέπει να αναπροσαρμόζεται. Ως εκ τούτου, είναι σκόπιμο τα προγράμματα μέτρων προστασίας και διαχείρισης του θαλάσσιου περιβάλλοντος να είναι ευέλικτα και ευπροσάρμοστα και να λαμβάνουν υπόψη την επιστημονική και τεχνολογική πρόοδο. Κατά συνέπεια, στο άρθρο αυτό προβλέπεται η τακτική επικαιροποίηση των θαλάσσιων στρατηγικών από την αρμόδια αρχή.

Οι επικαιροποιήσεις αυτές διαβιβάζονται στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή και σε κάθε άλλο εμπλεκόμενο κράτος μέλος.

**Άρθρο 16
(άρθρο 18 οδηγίας)
Ενδιάμεσες εκθέσεις**

Η αρμόδια αρχή εντός τριών ετών από τη δημοσίευση κάθε προγράμματος μέτρων ή επικαιροποίησης σχετικών προγραμμάτων σύμφωνα με το άρθρο 15, υποβάλλει στην Επιτροπή ενδιάμεση έκθεση η οποία περιγράφει την πρόοδο που έχει συντελεστεί στον τομέα εφαρμογής του εν λόγω προγράμματος.

**Άρθρο 17
(άρθρο 19 οδηγίας)**

Δημόσια διαβούλευση και ενημέρωση του κοινού

Στο άρθρο αυτό προβλέπεται ότι η ενεργός συμμετοχή του ευρύτερου κοινού στη θέσπιση, την εφαρμογή και την επικαιροποίηση των θαλάσσιων στρατηγικών, εξασφαλίζεται με την κατάλληλη ενημέρωση για τα διάφορα στοιχεία των θαλάσσιων στρατηγικών ή των αντίστοιχων επικαιροποιήσεών τους, καθώς και, αν ζητηθούν, με τη διάθεση των πληροφοριών που χρησιμοποιήθηκαν για την εκπόνηση των θαλάσσιων στρατηγικών σύμφωνα με την υπ' αριθ. 11764/653/2006 ΚΥΑ με την οποία ενσωματώθηκε στο εθνικό δίκαιο η οδηγία 2003/4/ΕΚ σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στις πληροφορίες για το περιβάλλον.

Προς τούτο η αρμόδια αρχή δημοσιεύει και διαθέτει προς σχολιασμό στο κοινό συνόψεις των στοιχείων των θαλάσσιων στρατηγικών ή των αντιστοίχων επικαιροποιήσεών τους, ως εξής:

- (α) την αρχική εκτίμηση και τον ορισμό της καλής περιβαλλοντικής κατάστασης
- (β) τους περιβαλλοντικούς στόχους
- (γ) τα προγράμματα παρακολούθησης
- (δ) τα προγράμματα μέτρων

3. Επίσης εξασφαλίζεται η πρόσβαση στα έγγραφα γενικότερης τεκμηρίωσης και τις πληροφορίες που χρησιμοποιήθηκαν για την κατάστρωση των θαλάσσιων στρατηγικών, διατίθενται στο κοινό και μέσω του Διαδικτύου ή οποιουδήποτε άλλου ενδεδειγμένου τηλεπικοινωνιακού μέσου τα στοιχεία και οι πληροφορίες που προκύπτουν από την αρχική εκτίμηση και τα προγράμματα παρακολούθησης, σύμφωνα με το ν.3882/2010 με τον οποίο ενσωματώθηκε στο εθνικό δίκαιο η οδηγία 2007/2/ΕΚ (οδηγία INSPIRE).

**ΜΕΡΟΣ Β
ΕΘΝΙΚΑ ΜΕΤΡΑ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΗΣ ΟΔΗΓΙΑΣ**

Το Μέρος Β του νόμου περιλαμβάνει εθνικά μέτρα εφαρμογής της κοινοτικής οδηγίας με στόχο την αποτελεσματική και κατά το δυνατόν πληρέστερη και απρόσκοπτη εφαρμογή της στην εσωτερική έννομη τάξη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α

ΦΟΡΕΙΣ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΑ

Άρθρο 18

(άρθρο 7 οδηγίας)

Εθνική Επιτροπή Θαλάσσιας Περιβαλλοντικής Στρατηγικής (ΕΕΘΠΕΣ)

Με το άρθρο αυτό συνιστάται Εθνική Επιτροπή Θαλάσσιας Περιβαλλοντικής Στρατηγικής (ΕΕΘΠΕΣ) οποία είναι πολιτικό όργανο που υπάγεται στο Υπουργείο Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής, με αρμοδιότητες κυρίως γνωμοδοτικές και εισηγητικές. Στην ΕΕΘΠΕΣ ανατίθεται η χάραξη της πολιτικής για την διαχείριση και προστασία του θαλάσσιου περιβάλλοντος και η διασφάλιση σε ανώτερο πολιτικό επίπεδο της αναγκαίας συναίνεσης των εμπλεκόμενων δημόσιων φορέων για την αποτελεσματική εφαρμογή του νόμου. Αποτελείται από τους Γενικούς Γραμματείς των συναρμόδιων Υπουργείων που εμπλέκονται στην άσκηση πολιτικών και δραστηριοτήτων στα θαλάσσια ύδατα. Πρόεδρος της Επιτροπής ορίζεται ο Υπουργός ΠΕΚΑ ο οποίος, σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις, έχει το θεσμικό ρόλο του συντονιστικού φορέα για την άσκηση της περιβαλλοντικής πολιτικής. Η σύνθεση της Επιτροπής μπορεί να αλλάζει με απόφαση του Υπουργού ΠΕΚΑ. Η ΕΕΘΠΕΣ εγκρίνει το Εθνικό Πρόγραμμα Θαλάσσιας Στρατηγικής, γνωμοδοτεί για θέματα εφαρμογής του νόμου, διασφαλίζει το συντονισμό των συναρμόδιων φορέων, υποβάλλει προτάσεις στην Κυβέρνηση για θέματα που αφορούν στην αποτελεσματική εφαρμογή του νόμου.

Η ΕΕΘΠΕΣ λειτουργεί ως συλλογικό όργανο με εσωτερικό Κανονισμό Λειτουργίας που εγκρίνεται με απόφαση του Υπουργού ΠΕΚΑ.

Άρθρο 19

(άρθρο 7 οδηγίας)

Αρμόδια αρχή

Με το άρθρο αυτό προσδιορίζεται ως αρμόδια αρχή για την εφαρμογή του νόμου η Ειδική Γραμματεία Υδάτων του Υπουργείου ΠΕΚΑ. Για να επιτελέσει αποτελεσματικά το έργο της εμπλουτίζονται περαιτέρω και εξειδικεύονται οι ήδη θεσμοθετημένες αρμοδιότητές της. Για την υποστήριξη του έργου της Ειδικής Γραμματείας Υδάτων συστήνεται Γνωμοδοτική Επιτροπή Θαλάσσιας Περιβαλλοντικής Στρατηγικής (ΓΕΘΠΕΣ) στην οποία εκπροσωπούνται άλλες δημόσιες αρχές, παραγωγικές τάξεις, επιστημονικοί φορείς και πανεπιστήμια, περιφερειακές διεθνείς συμβάσεις, ΟΤΑ και περιβαλλοντικές οργανώσεις. Βασικό κριτήριο της επιλογής των εν λόγω εμπειρογνομόνων είναι η αποδεδειγμένη επιστημονική τους κατάρτιση σε θέματα που πραγματεύεται ο νόμος. Πρόεδρος της ΓΕΘΠΕΣ ορίζεται ο Ειδικός Γραμματέας Νερών του ΥΠΕΚΑ. Για να υπάρξει ευελιξία στη άσκηση του έργου της ΓΕΘΠΕΣ και να μη δημιουργούνται προσκόμματα στη λειτουργία της, προβλέπεται ότι :

- α) στις συνεδριάσεις της μετέχουν κάθε φορά κατ' επιλογή του Προέδρου της εκείνα εκ των μελών της που σχετίζονται με το προς συζήτηση θέμα,
- β) με απόφαση του Υπουργού ΠΕΚΑ μπορεί να τροποποιείται η σύνθεση της επιτροπής σε αριθμό και ιδιότητες των μελών της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β΄
ΕΙΔΙΚΑ ΜΕΤΡΑ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΗΣ ΟΔΗΓΙΑΣ 2008/56/ΕΚ
Άρθρο 20
Καθορισμός υποδιαιρέσεων των θαλάσσιων υποπεριοχών
(άρθρο 4 παρ. 2 β της Οδηγίας 2008/56/ΕΚ)

Άρθρο 20

Με το άρθρο αυτό η Πολιτεία λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιομορφίες του εθνικού θαλάσσιου χώρου και θέλοντας να αξιοποιήσει τη θεσμική δυνατότητα που της παρέχει η παράγραφος 2 του άρθρου 5, θεσπίζει τη δυνατότητα, με απόφαση του Υπουργού ΠΕΚΑ, μετά από εισήγηση της Ειδικής Γραμματείας Υδάτων που είναι και η αρμόδια- υπεύθυνη αρχή για την εφαρμογή του νόμου, να καθορίζονται, με επιστημονικά κριτήρια, υποδιαιρέσεις των θαλάσσιων υποπεριοχών της χώρας που εμφανίζονται στο χάρτη του παραρτήματος ΙΙ. Οι υποδιαιρέσεις αυτές θα μπορούν μετά την αξιολόγηση που προβλέπεται στο άρθρο 6, να αναθεωρούνται με απόφαση του Υπουργού ΠΕΚΑ.

Άρθρο 21
Κυρώσεις

Στο άρθρο αυτό προβλέπεται ότι σε περιπτώσεις ρύπανσης ή υποβάθμισης του θαλάσσιου περιβάλλοντος με πράξη ή παράλειψη που αντιβαίνει τις διατάξεις του άρθρου 12 και των κανονιστικών πράξεων που προβλέπεται να εκδοθούν κατ' εξουσιοδότησή του, επιβάλλονται στους παραβάτες οι διοικητικές και ποινικές κυρώσεις που προβλέπονται στα άρθρα 28 και 30 του ν.1650/1986, όπως το άρθρο 30 τροποποιήθηκε με το ν.3010/2003. Επιπλέον, με στόχο την ενίσχυση της αρχής της πρόληψης, προβλέπεται η επιβολή των ίδιων κυρώσεων και σε περιπτώσεις παράβασης των μέτρων που θεσπίζονται κατ' εφαρμογή των ανωτέρω διατάξεων, έστω και αν δεν προκαλείται ρύπανση ή υποβάθμιση του θαλάσσιου περιβάλλοντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ΄
ΤΕΛΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ
Άρθρο 22
Παραρτήματα

Προσαρτώνται τα παραρτήματα Ι,ΙΙ,ΙΙΙ,ΙV, V και VI, τα οποία εκτός του παραρτήματος ΙΙ τα περιλαμβάνει η οδηγία 2008/56/ΕΚ.

Άρθρο 23

Καθορίζεται η ισχύς του νόμου.

Αθήνα, 5 Μαΐου 2011

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Γ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

ΔΗΜ. ΔΡΟΥΤΣΑΣ

~~ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ~~
~~ΚΑΙ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑΣ~~
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ~~ΝΑΥΤΙΛΙΑΣ~~

ΜΙΧΑΗΛΗΣ ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗΣ
ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ
ΚΑΙ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

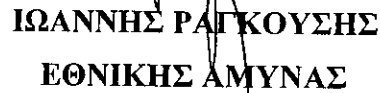
Κ. ΣΚΑΝΔΑΛΙΔΗΣ

ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ
ΝΗΣΩΝ ΚΑΙ ΑΙΛΙΔΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ, ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΚΑΙ
ΗΛΕΚ. ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΑΓΚΟΥΣΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ
ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ, ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΚΛΙΜΑΤΙΚΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΜΠΙΡΜΠΛΗ
ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

ΠΑΥΛΟΣ ΓΕΡΟΥΛΑΝΟΣ